

EXPOSITIES

FOTOGRAFEREN IS DÉ NIEUWE LIEFDE VAN MICKY HOOGENDIJK NA HAAR MISLUKTE HUWELIJKEN MET ADAM CURRY EN ROB SCHOLTE

'Er zit geen wrok in mijn werk'

Ooit speelde ze de manipulatieve Cleo in Goede Tijden, Slechte Tijden. Ze trouwde met Rob Scholte en Adam Curry. Nu breekt Micky Hoogendijk door als fotograaf. Latijns-Amerika ligt aan haar voeten. Een mysterieus poppenhuis, gemaakt aan de Keizersgracht, vormt de basis voor een nieuwe expositie. „Alle shit die ooit is gebeurd, zet ik nu om in mooie beelden.”

door Edwin Timmer

In het voormalig klooster Sint Hypolitus in Mexico-Stad zwierft Micky Hoogendijk rond op de receptie voor Koningsdag. Met haar 1 meter 84 en zwart-rode jurk lijkt ze een reuzin tussen de Mexicaanse gasten. Al even overdonderend vinden Latijns-Amerikanen haar fotografische portretkunst. Niet alleen in Mexico. Heel Latijns-Amerika

John Belushi die er ooit het leven liet. Voor mij betekent Hollywood vooral een goed klimaat. En heel erg mooi licht.”

Van voor de camera, sta je er nu achter.

„Het is niet heel anders. Ik heb twee jaar Goede Tijden, Slechte Tijden gedaan en tv-series als Spangen en Grijpstra & De Gier. Toen ik in 2008 de award 'Best Actress in a Feature Film' won op een New Yorks filmfestival dacht ik echt door te breken. Helaas. Het was eerder een eindpunt. Dan ben ik niet iemand die met een doos bonbons op de bank gaat zitten. Ik heb veel geleerd als ac-

omarmt de fotografe.

Hoogendijk: „Het is een fantastische week geweest. Eerst was ik in Bogota op een boekenfestival met prinses Laurentien en schrijver Cees Nooteboom. Ik opende een expositie en er werd me gelijk nog één aangeboden in Colombia. Hier in Mexico heb ik contact met het fameuze Museum Franz Mayer. Ook daar mag ik binnenkort exposeren. Het komt allemaal bovenop afspraken die al lopen in Buenos Aires, Chili en Curaçao.”

Het is een opmerkelijk succes na haar scheiding met de vroegere Countdown-presentator Adam Curry. Hoogendijk zette haar eerste stappen als fotografe tijdens haar relatie met Curry in Austin, Texas. Een klein studiootje en het zwembad achter in de tuin dienden als decor voor intrigerende portretten. Maar nu, gesetteld en zelfstandig in Los Angeles, accelereert haar carrière pas echt.

Waarom koos je Los Angeles?

„Ik woonde er eerder en zit nu in West Hollywood. Precies tussen leuke plekken en restaurants. Vlakbij hotel Chateau Marmont, bekend van artiesten als Hunter Thompson en acteur

trice. De switch naar fotografie ging vrij natuurlijk.” Kunsthandelaar Dirk Albert Hoogendijk, de opa van Micky, woonde tijdens de oorlog in Amsterdam. Hij was specialist in 17e-eeuwse schilderijen en had contacten tot aan Koninklijke Olie-topman Henry Deterding en de Duitse industrieel Heinrich baron Thyssen Bornemisza. Maar thuis aan de Keizersgracht schuilde een Joodse onderduiker. Als dank voor die bescherming timmerde de man later een houten poppenhuis.

„Ik heb nooit de naam onthouden van de timmerman. Mijn opa overleed toen ik vier was. Als kleindochter erfde ik het poppenhuis dat nu in L.A. staat. In Austin heb ik er foto's van gemaakt. Voor mij staat het voor de kinderlijke fantasie. Open staan voor wat de wereld je brengt. Het vormt het begin van mijn nieuwe expositie: Pure Imagination. Aangevuld met foto's die latere ervaringen uitbeelden, zoals religie en huidskleur.”

Op één foto staat een non met neusring. In een schijnsel à la Johannes Vermeer. Wat betekent het?

„Het heet Wandering. De vrouw draagt mijn net iets te sexy eerste trouwjurk, waarin ik huwde met Rob

Als actrice vierde ze al successen, maar Micky Hoogendijk scoort heden ten dage met haar fotografie. „Ik ben autodidact. Heb alles zelf moeten uitpuzzelen. Omdat ik niet wist hoe je kunstlicht gebruikt, heb ik altijd met natuurlicht gewerkt.”
FOTO ANKO STOFFELS

Scholte. In haar handen heeft ze mijn foto-presentatieboek. Iedereen wordt opgevoed met een religie die zwaar op je leunt. Volgens mij is het belangrijk dat af te schudden en – door te lezen en te reizen – zelf te besluiten wat belangrijk is. Het werk is verkocht in Bogota.”

Wat is het verhaal achter je eerste camera?

„Mijn moeder gaf het me, niet lang voor ze stierf. Zes-enhalf jaar geleden is ze overleden. Voor haar dood hebben we samen een bucketlist gemaakt en alles gedaan en afgestreep. Ze is in mijn armen gestorven. Of zij me die camera expres heeft gegeven? Als je haar zou hebben gekend, zou je

'Licht is als een bak water dat in je gezicht wordt gesmeten'

zeggen: absoluut! Ze was een heel spirituele vrouw.”

Ineens hing je werk in New

York en Washington en schreef de Washington Post erover.

„Ik ben autodidact. Heb alles zelf moeten uitpuzzelen. Omdat ik niet wist hoe je kunstlicht gebruikt, heb ik altijd met natuurlicht gewerkt. Als ik vastliep, belde ik vrienden zoals fotograaf Michael van Emde Boas. Een schoolmaatje. Stond ik met mijn zwembril op mijn hoofd en drie naakte modellen om me heen bij het zwembad. 'Probeer die instelling eens!' Licht is als een bak water dat in je gezicht wordt gesmeten.”

Na een dag fotograferen in Mexico-Stad staan er drie glaasjes voor haar neus. Tequila, tomatensap en ci-

troen. Een 'vlaggetje' heet het trio. „Ik word wel blij van deze stad. Meer Europese invloeden dan Los Angeles. Mooie oude gebouwen en mensen die elkaar omhelzen bij begroeten. Niet dat koude, afstandelijke. In de Verenigde Staten is men altijd zo beleefd. Ik ben veel Hollander. Ga liever een felle discussie aan zodat je echt elkaars standpunten te weten komt. Niet om ruzie, maar om te leren.”

Provocerend voor de VS zijn je androgyne modellen.

„Jongens en meisjes gaan steeds meer op elkaar lijken. Ik heb een prachtig model dat dit perfect verbeeldt. Het is een mooie jongen,

maar als hij zijn been net anders neer zet, is het een vrouw.”

Of de jongen met het hoofddoekje.

„Dat is van mooi kant en parels en geeft aan dat hij homo is. Het is voor Amsterdam. Vroeger de meest homo-vriendelijke stad ter wereld. Nu niet meer, dat vind ik erg.”

Misschien het opvallendste aan Hoogendijks portretkunst is de afwezigheid van pijn of ellende. Aanleiding genoeg, zou je zeggen. Zoonpje Pepijn van kunstenaar Rob Scholte werd doodgeboren. Een bomaanslag op hun auto in 1994 beëindigde een tweede zwan-

'Dit is het jaar van de reiziger'

gerschap. Scholte verloor zijn benen. En haar twee huwelijken liepen op de klippen.

„Ik ben blij met de goede jaren samen. Er zit geen wrok in mijn werk. Als je aan een liefde begint, ga je totaal in elkaar op. Maar daarna, als je je niet samen ontwikkelt, laat je elkaar ook weer los. Dat mag. Daar moeten we niet moeilijk of calvinistisch over doen.

Adam heeft een nieuwe vriendin. Het is goed zo.” „Soms denk ik aan mijn zoon Pepijn die nu begin twintig zou zijn geweest. Dan voel ik hem naast me staan. Een grote mooie volwassen man. Het is zoals Gene Wilder zingt in Willy Wonka & the Chocolate Factory: 'There is no life I know that compares to Pure Imagination'. Al die shit die ooit is gebeurd, zet ik nu om in mooie beelden.”

Vrijdag 20 mei opent jullie tentoonstelling in Naarden met beeldhouwer Judith Wiersema en schilderes Lolo Loren. Wat volgt nog meer?

„Journalisten vragen altijd naar ex-mannen en ali-

mentaties. Maar wij zijn gewoon drie sterke vrouwen. Eerst tonen we werk bij Lolo op Ibiza. Daarna in de boerderij van Wiersema. Rob Scholte opent de tentoonstelling. Ik heb hem laatst opgezocht bij zijn vrouw en kinderen. Heerlijk was dat. Die cirkel is rond. Je kunt dus wel leuk omgaan met je ex. Na Naarden volgen er exposities in Amsterdam en Los Angeles. En later dit jaar terug naar Latijns-Amerika. Dit is het jaar van de reiziger.”

Expositie in Naarden op afspraak te bezoeken. Op 20, 21 en 22 mei zijn de drie kunstenaars aanwezig. Meer informatie: www.mickyhoogendijk.com

Vier foto's van Micky Hoogendijk die te zien zijn in haar exposities.